

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **J. J.**, bytem J. 117/7, O., zast. Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem Pavelčákova 14, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2013, č. j. KUOK 5228/2013, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 18. 10. 2012, č. j. SMOL/156730/2012/OARMV/PD/Drt, tak, že ve výroku o právní kvalifikaci přestupku v odstavci začínajícím „a tím naplnila“, se vypouští text „- skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.,“ a ve výroku o sankci v prvním odstavci vymezující právní úpravu ukládané sankce se text

„... a k § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích“ nahrazuje textem „... a k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích ...“. Ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterých se měla dopustit tím, že dne 4. 5. 2012 v 9:25 hodin v Olomouci, ulice Třída Svobody, místní komunikaci, ve směru jízdy od tržnice, na křižovatce s ulicí Tylova,

- I. jako řidička motorového vozidla značky Peugeot 307, registrační značky X, při odbočování vlevo nedala přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu značky Mercedes Benz, registrační značka 3Z2 4566, řidiče Josefa Š., jedoucímu po ulici třída Svobody,
- II. v příčinné souvislosti s bodem I. tak způsobila dopravní nehodu, při které došlo ke vzniku hmotné škody na vozidlech, ke zranění osob nedošlo, alkohol byl vyloučen dechovou zkouškou přístrojem Dräger.

[2] Tímto svým jednáním žalobkyně porušila § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu. Podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu v souladu s § 11 a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, byla žalobkyni uložena sankce, a to pokuta ve výši 2.500 Kč.

[3] V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně interpretoval a aplikoval § 24 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. a dále, že neprovedl všechny navržené důkazy. Předmětem sporu mezi účastníky je vyřešení otázky, zda žalobkyně byla povinna dát přednost v jízdě vozidlu řidiče pana Š., které jelo neoprávněně, v rozporu s § 14 zákona, ve vyhrazeném jízdním pruhu pro autobusy, aniž by se přitom jednalo o některý z dovolených způsobů využití, jak jsou uvedeny v § 13 odst. 2 zákona. Žalovaný v rámci svého rozhodnutí nesprávně argumentuje, že řidič odbočujícího vozidla je povinen dát přednost všem vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, bez ohledu na skutečnost, zda v tomto pruhu jedou oprávněně či neoprávněně. S tímto právním názorem však nelze souhlasit, neboť je v rozporu s jazykovým výkladem § 21 odst. 5 zákona. Pokud by měl být názor žalovaného správný, pak by byla část § 21 odst. 5 – pro něž je tento jízdní pruh vyhrazen – zcela obsoletní, neboť by vždy platilo, že vozidla jedoucí ve vyhrazeném pruhu mají přednost. Pokud však zákonodárce považoval za vhodné toto omezení v zákoně uvést, tj. že přednost mají pouze vozidla, pro které je jízdní pruh vyhrazen, je nutno zvažovat, z jakého důvodu se tak stalo. Jediné nabízející se vysvětlení je skutečnost, že zákonodárce měl v úmyslu přenést rizika vyplývající z dopravní situace (vyvolané například odbočováním) na řidiče vozidla, který se chová v rozporu se zákonem (neoprávněně užívá vyhrazený jízdní pruh). Žalobce žalovanému vyčítá, že se shora uvedenými zásadními skutečnostmi nijak nezabýval, pouze mechanicky konstatoval, že vozidlo v protisměru má vždy přednost. Argumentace žalovaného poukazem na způsob užití dle § 13 odst. 2 zákona či dokonce užití vozidla s právem přednostní jízdy je zcela nepřipadný. V případě užití vyhrazeného jízdního pruhu způsobem podle § 13 odst. 2 zákona lze bezpochyby uznat, že v takovém případě se jedná ze strany řidiče o oprávněné užití jízdního pruhu, na které lze analogicky

aplikovat § 21 odst. 5 zákona tak, že je v takovém případě pro takového řidiče pruh rovněž vyhrazen. Pokud však řidič tento pruh používá zcela svévolně, aniž by se vešel do limitu dovoleného užití stanoveného zákonem, pak nelze než konstatovat, že takové užití nepožívá ochrany tohoto ustanovení při odbočování zleva. Je zcela zbytečné se zabývat otázkou vozidel s právem přednostní jízdy, neboť taková vozidla mají zcela specifická oprávnění (§ 41), která jsou s obecným pravidlem obsaženým v § 21, nesrovnatelná. Je tedy nesprávné tvrzení, že by žalobkyně svým jednáním porušila tvrzenou normu a tedy je nesprávné i rozhodnutí, které z takového nesprávného tvrzení vychází. Dále žalobkyně nesouhlasila s procesním postupem správních úřadů prvního i druhého stupně, které odmítly provést navržený důkaz (záznam z kamerového systému), ačkoliv je součástí spisu. Argument, že neobsahuje záběry, které by jakkoliv osvětlovaly samotný děj, znamená, že správní úřad si tento důkaz sám provedl a vyhodnotil, a přesto ho ponechal ve spise. Tedy jsou krácena práva žalobkyně na řádný proces tím, že neměla možnost se s tímto důkazem procesně řádným způsobem seznámit, ať už je pro spor významný či nikoliv.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s výkladem žalobkyně se nelze ztotožnit, neboť nelze připustit, aby bylo na vůli řidiče odbočujícího vlevo, kterému protijedoucímu vozidlu, bez ohledu, v kterém jízdním pruhu projíždí, dá či nedá přednost. Podrobněji se ke smyslu § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu vyjádřil žalovaný ve svém rozhodnutí, na to odkázal. K námitce žalobkyně o nevhodnosti argumentace žalovaného § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že tato námitka je nedůvodná, neboť právě na tomto ustanovení poukazoval žalovaný na absurdnost výkladu přednosti v jízdě žalobkyní. Žalovaný byl názoru, že ze spisového materiálu obou správních orgánů je zcela zřejmé, že námitky žalobkyně jsou nedůvodné, a proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 14. 1. 2013 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[6] Ze správního spisu soud zjistil ve vztahu k žalobním námitkám podle nákresu nehody a jejího popisu, že žalobkyně při odbočování vlevo nedala přednost protijedoucímu vozidlu, které jelo ve vyhrazeném jízdním pruhu pro autobusy. Následně došlo k nehodě. Podle podání vysvětlení žalobkyně odbočovala vlevo, projížděla mezerou mezi vozidly stojícími v protijedoucí koloně, a když touto mezerou projížděla, tak se naráz objevilo rychle jedoucí vozidlo v pruhu pro autobusy, auto jelo opravdu dost rychle a bylo vidět na poslední chvíli.

[7] Součástí správního spisu je záznam z kamery (na č. l. 17), na konci části spisu předané Policií ČR.

[8] Podle protokolu o ústním jednání ze dne 29. 8. 2012 bylo provedeno dokazování vyjmenovanými listinami a fotodokumentací, v důkazech není vyjmenován záznam z kamery. Ručně je na protokole dopsáno, že žalobkyně 29. 8. 2012 převzala kopii spisu a dne 5. 9. 2012 převzala fotodokumentaci na CD. Podle protokolu ze dne 5. 10. 2012 byla žalobkyně seznámena s obsahem správního spisu (č. l. 1 až 26). V protokolu je uvedeno, že: „*do protokolu žalobkyně uvedla: mrzí mne, že záběry z bezpečnostní kamery města nezachytily nehodový děj*“, žalobkyně nesouhlasila s šetřením policie na místě dopravní nehody a s označením místa střetu na plánu, k fotografiím neměla co dodat. Výpověď pana Š. podle ní byla účelová, protože pan Š. odbočovat doprava nechtěl, chtěl jet rovně. Dále se žalobkyně vyjádřila k tomu, že chtěla zhlédnout záznam z kamerového systému, který nešel spustit. Žalobkyně žádala o doplnění spisové dokumentace o znalecký posudek, který stanoví rychlost jízdy pana Š. a který jistě řekne, že pan Š. neodbočoval vpravo.

[9] Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2012 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku, jak je citováno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán v rozhodnutí o přestupku citoval z provedených důkazů a následně vyvodil skutkové závěry, v nichž podrobně popsal zjištěnou verzi nehodového děje. Ke kamerovému záznamu správní orgán I. stupně uvedl, že spisový materiál tento záznam opravdu obsahuje, ale tento záznam nebyl přiřazen k důkazním prostředkům, neboť záznam, kdy se správnímu orgánu podařilo tento záznam spustit, neobsahoval záběry, které by jakkoliv osvětlovaly samotný nehodový děj. Pro posouzení odpovědnosti za přestupek a porušení zákonných ustanovení shledal správní úřad jako relevantní chování žalobkyně, která při odbočování vlevo nedala přednost v jízdě vozidlu značky Mercedes řidiče Š., které jelo v protisměrné části pozemní komunikace, kdy následně došlo ke střetu vozidel, a tak porušila § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., který správní úřad citoval.

[10] V odvolání žalobkyně namítala, že § 21 odst. 5 citovaného zákona neporušila, neboť byla povinna dát přednost vozidlu jedoucímu ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro které je tento jízdní pruh vyhrazen.

[11] Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu, který citoval a uvedl, že tímto ustanovením jsou definovány jednotlivé podmínky, za nichž řidič odbočující vlevo povinen dát přednost v jízdě. Jízda ve vyhrazeném jízdním pruhu je považována za jízdu ve zvláštních případech podle § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu a dále citoval i § 13 odst. 2 téhož zákona. S tím, že v posuzovaném případě je nutno vycházet ze situace, kdy řidič protijedoucího vozidla neoprávněně užil k jízdě vyhrazený jízdní pruh pro autobusy městské hromadné dopravy a ve smyslu citovaného tak podjížděl kolonu jedoucích vozidel zprava. Jedním dechem je však třeba současně uvést, že samotný fakt, kdy vozidlo nebylo oprávněným vozidlem ve smyslu citovaného ustanovení, ho ještě nezabavovalo práva přednosti jízdy, jenž je dáno protijedoucími vozidly. Nelze tedy tak dané ustanovení zúženě gramaticky vykládat tak, jak to ve svém odvolání učinila žalobkyně. Samotná absence vymezeného druhu vozidla, pro něž by jízdní pruh vyhrazen, tak automaticky nezabavuje přednosti jízdy pro protijedoucí vozidla

a opačný výklad by byl jen upřením práva přednosti daného zákonem. V opačném případě by pak docházelo k absurdním situacím, kdy řidiči vozidel, jež tento vyhrazený jízdní pruh užili podle § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy oprávněně v souladu se zákonem, by byli i přes další respektování pravidel sami ohroženi ze stran odbočujících řidičů vozidel, jenž by přednost ve smyslu sděleného názoru žalobkyně nerespektovali. Pokud bychom zašli ještě dále, pak by se uvedené dotýkalo i vozidel s právem přednosti jízdy definovaných § 41 zákona o silničním provozu (vozidla vybavená zvláštním výstražným světlem modré barvy, doplněným zvláštním zvukovým výstražným zařízením). Lze uzavřít, že porušení dané povinnosti s ohledem na další skutkové okolnosti tak ve svém důsledku mělo dopad na kolizní stav. Žalovaný zdůraznil, že příčinný vztah mezi protiprávním jednáním žalobkyně a způsobeným následkem je tak zřejmý z provedeného dokazování, a jako takový ho lze seznat ze samotného spisu. Tudíž i obhajoba žalobkyně, již uplatnila v průběhu prvostupňového řízení, kdy argumentovala způsobem jízdy druhého vozidla zúčastněného na dopravní nehodě, tak nemůže za daného stavu obstát. Samotná skutečnost, kdy žalobkyně odbočovala vlevo na vedlejší komunikaci přes kolonu protijedoucích vozidel a dále vyhrazený jízdní pruh tak jen vyžadovala zvýšenou pozornost a opatrnost na vlastní jízdní úkon.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 4. 5. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 28. 1. 2013.

[14] Dále soud konstatuje, že skutková podstata obou přestupků podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[15] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.*

[16] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[17] Podle § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. *řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, jezdcům na zvířeti, protijedoucím organizovaným útvarům chodců a průvodcům hnaných zvířat se*

zvířaty, tramvajím jedoucím v obou směrech a vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro něž je tento jízdní pruh vyhrazen.

[18] V první řadě soud zdůrazňuje, že přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 361/2000 Sb., tj. že nedala přednost v jízdě protijedoucímu vozidlu, a tím porušila § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu. Odpovědnost řidiče protijedoucího vozidla v tomto řízení soud nepřezkoumává.

[19] První žalobní námitkou brojí žalobce proti interpretaci § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Povinnost žalobkyně dát přednost protijedoucímu vozidlu je nepochybná, spornou otázkou pouze je, zda je tato povinnost nějak omezena. Zde soud poukazuje na to, že žalobkyně nezachovala potřebnou míru opatrnosti a nemůže se dovolávat toho, že řidič protijedoucího vozidla porušil jinou povinnost, to v žádném případě žalobkyni odpovědnosti zbavit nemůže a k tomuto závěru nelze dojít žádným výkladovým s mechanismem. Naopak, je třeba vzít v úvahu systematický výklad, zejména spolu s § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého při odbočování musí řidič dbát zvýšené opatrnosti a dále výklad teleologický, vedený především § 4 zákona o silničním provozu, podle kterého *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen a) chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, b) řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, c) řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.* Splnění těchto povinností žalobkyně v souzené věci nedostála.

[20] Dále soud odkazuje na princip omezené důvěry, podle kterého nelze po účastníkovi silničního provozu spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své počínání, který v souzené věci platí pro žalobkyni i řidiče protijedoucího vozidla; v souzené věci podle tohoto principu žalobkyně nemohla předpokládat, že ostatní účastníci silničního provozu za všech okolností budou pouze dodržovat všechna pravidla provozu na pozemních komunikacích. Jinými slovy, protiprávnost chování řidiče protijedoucího vozidla nemůže zhojit nedostatek rozumné obezřetnosti žalobkyně a tím ji vyvinít.

[21] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2013, čj. 8 As 98/2012 – 28, www.nssoud.cz, *účastník provozu je zejména povinen řídit se pravidly silničního provozu, signály a dopravními značkami určenými pro jeho vlastní*

dopravní situaci. Nemůže se však (a mnohdy to ani není možné) rozhodovat ve své dopravní situaci podle značek, signálů a pravidel určených pro jiného účastníka silničního provozu. Zdejší soud odkazuje na celý tento rozsudek, protože rozhodnutá věc je analogická se souzenou věcí.

[22] Dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2006, čj. 3 As 24/2005 - 73, resp. ze dne 28. 8. 2008, čj. 5 As 32/2008 - 51, odkazující na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu, podle které se *nemůže dovolávat principu omezené důvěry ten, kdo porušil významným způsobem pravidla provozu na pozemních komunikacích. Princip omezené důvěry však neznamená, že žalobce nemusel přiměřeně počítat s tím, že jiný účastník provozu může svou povinnost porušit a sám nemusel jednat podle pravidel pro odbočování. Při odbočování vlevo měl žalobce povinnost dát přednost v jízdě protijedoucím vozidlům ve smyslu § 21 odst. 5 zákona, a zároveň povinnost dbát zvýšené opatrnosti ve smyslu § 21 odst. 1 zákona. V tomto ohledu je pro učení příčiny nehody bez významu, že řidič T., který nerespektoval jemu určenou světelnou signalizaci na přechodu pro chodce, jednal protiprávně. Protiprávnost jeho chování nemůže zhojit nedostatek rozumné obezřetnosti žalobce a tím jej vyvinít. Žalobce svým počínáním nepochybně porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2012, čj. 2 As 67/2011 - 89).*

[23] Výklad provedený žalovaným dle citovaných ustanovení a vyjmenovaných interpretačních metod i celostnímu výkladu zcela odpovídá a proto jej soud aproboval.

[24] K tomu soud dodává, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2012, čj. 3 As 22/2011 – 66, platí také to, že při přezkumu správního rozhodnutí o uznání viny jednoho účastníka řízení posuzujeme vinu pouze tohoto účastníka. Podle usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. II. ÚS 728/02, mj. případné spoluzavinění dalších osob nepřerušuje příčinnou souvislost mezi nedbalostním jednáním a jeho následkem.

[25] Nedůvodná je námitka, že nebyl proveden jako důkaz záznam z kamerového systému. Opodstatněnost této námítky vyvrací tvrzení žalobkyně v protokole ze dne 29. 8. 2012, že ji mrzí, že kamera nezachytila nehodový děj. Žalobkyně převzala kopii správního spisu včetně CD s kamerovým záznamem dne 5. 10. 2012 a byla se záznamem seznámena. Proto nemohlo dojít k žádné újmě žalobkyně, která se k jeho obsahu vyjádřila. Podle tohoto vyjádření sama žalobkyně dospěla k závěru, že kamerový záznam nemůže nic prokázat ani přinést nic dalšího pro objasnění skutkového děje.

[26] Lichá je i námitka, že měl být proveden důkaz znaleckým posudek. Vzhledem k tomu, že porušení § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu bylo žalobkyni jednoznačně prokázáno a skutkový stav nebyl sporný, nebyl důvod znalecký posudek nechat zpracovat.

[27] K obecně formulovaným námitkám žalobce soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37).

[28] Soud uzavírá, že postupy správních úřadů v souzené věci proběhly v souladu s právními předpisy, všechny byly založeny na zákonném podkladě (konkrétním zákonném ustanovení anebo na ustanovení, které bylo přijato na základě zákonného zmocnění). Správní úřady vybraly na souzenou věc správně právní předpisy ve správném znění a ty správně aplikovaly.

[29] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[30] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[31] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 21. 11. 2014

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně